

Προσφυγή της 29ης Αυγούστου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών

(Υπόθεση C-401/07)

(2007/C 269/56)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
(εκπρόσωπος: H. van Vliet)

Καθού: Βασίλειο των Κάτω Χωρών

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, παραλείποντας να εκτελέσει, έναντι της επιχείρησης Fleuren Compost BV, την απόφαση 2001/521/EK της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 2000, όσον αφορά την ενίσχυση που το Βασίλειο των Κάτω Χωρών χορήγησε υπέρ έξι επιχειρήσεων επεξεργασίας κοπριάς ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 249, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ και από τα άρθρα 2 και 3 της αποφάσεως αυτής.
- να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την απόφαση 2001/521/EK, η Επιτροπή υποχρέωσε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών να ανακτήσει την ενίσχυση που είχε παρανόμως χορηγήσει στη Fleuren Compost BV (στο εξής: Fleuren), ύψους 487 328,13 ευρώ, πλέον τόκων. Μέχρι την ημέρα ασκήσεως της προσφυγής στην υπόθεση αυτή, το ποσό αυτό δεν είχε ακόμη επιστραφεί. Έως σήμερα, η Fleuren είχε απλώς συστήσει ισόποση τραπεζική εγγύηση. Η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 659/1999 του Συμβουλίου της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της συνθήκης ΕΚ ⁽²⁾, το οποίο επιτάσσει την άμεση και πραγματική εκτέλεση των αποφάσεων της Επιτροπής. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο, με απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2004 (T-109/01), απέρριψε την προσφυγή της Fleuren κατά της αποφάσεως της Επιτροπής, χωρίς η Fleuren να ασκήσει αναίρεση.

Η προσφεύγουσα προβάλλει, μεταξύ άλλων, ότι η εφαρμοστέα εν προκειμένω νομοθεσία των Κάτω Χωρών, όπως ερμηνεύεται από τη νομολογία του Raad van State των Κάτω Χωρών, καθιστά δυσχερή και μακρά τη διαδικασία εκτελέσεως. Σύμφωνα με την ερμηνεία αυτή, για την ανάκτηση του κύριου ποσού ακολουθείται διαδικασία διοικητικής φύσεως, ενώ για την ανάκτηση των παρεπόμενων ποσών ακολουθείται διαδικασία αστικής φύσεως. Η προσφεύγουσα προβάλλει, επίσης, ότι η σύσταση τραπεζικής εγγύσεως δεν

συνιστά πραγματική ανάκτηση του ποσού της ενισχύσεως. Η τραπεζική εγγύηση δεν αναιρεί το χρηματοοικονομικό πλεονέκτημα που διέθετε η Fleuren επί σειρά ετών λόγω της ενισχύσεως που της είχε χορηγήσει το καθού κατά παράβαση του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ, χωρίς έγκριση της Επιτροπής.

⁽¹⁾ ΕΕ 2001, L 189, σ. 13.

⁽²⁾ ΕΕ L 83, σ. 1

Αναίρεση που άσκησε στις 3 Σεπτεμβρίου 2007 το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) στις 27 Ιουνίου 2007 στην υπόθεση T-182/06, Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-405/07 P)

(2007/C 269/57)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Ανααιρεσείον: Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: D.J.M. de Grave και C.M. Wissels)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα του ανααιρεσείοντος

Το ανααιρεσείον ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την ανααιρεσιβαλλομένη απόφαση,
- να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των λοιπών λόγων προσφυγής,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεώς του αναίρεσεως, το ανααιρεσείον προβάλλει δύο λόγους:

Με τον πρώτο του λόγο αναίρεσεως, το ανααιρεσείον ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο ερμήνευσε εσφαλμένως το καθήκον επιμελείας καθώς και την υποχρέωση αιτιολογήσεως κατά το άρθρο 253 ΕΚ, κρίνοντας ότι δεν τίθεται θέμα παραβάσεως των εν λόγω υποχρεώσεων από την Επιτροπή, σε περίπτωση που δεν έχουν ληφθεί υπόψη με την προσβαλλομένη απόφαση ⁽¹⁾, χωρίς καμία συγκεκριμένη αιτιολογία, κρίσιμα στοιχεία εγκαίρως παρασχεθέντα από το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος πριν από την έκδοση της αποφάσεως αυτής.

Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσως, το ανααιρεσίον ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο εφάρμοσε εσφαλμένα νομικά κριτήρια, κρίνοντας, κατά την εξέταση του αν υφίστατο ιδιαίτερο πρόβλημα, υπό την έννοια του άρθρου 95, παράγραφος 5, ΕΚ, τα εξής:

- (i) η ύπαρξη ιδιαίτερου προβλήματος σε σχέση με την ποιότητα του αέρα του περιβάλλοντος πρέπει να κρίνεται μόνο βάσει των κριτηρίων της οδηγίας 1999/30/ΕΚ ⁽²⁾, χωρίς είναι δυνατόν να ασκήσουν επιρροή συναφώς η αδυναμία του κράτους μέλους να λάβει μέτρα για την αποφυγή της διασυννοιακής ρυπάνσεως και κριτήρια όπως η δημογραφική πυκνότητα, η πυκνότητα της κυκλοφορίας και ο εντοπισμός των οικιστικών περιοχών κατά μήκος των οδικών αξόνων και
- (ii) δεν μπορεί να τεθεί θέμα ιδιαίτερου προβλήματος, υπό την προεκτεθείσα έννοια, εφόσον μάλιστα ένας πολύ μικρός αριθμός κρατών μελών έχει επίσης πρόβλημα σε σχέση με την ποιότητα του αέρα του περιβάλλοντος.

-
- (¹) Απόφαση 2006/372/ΕΚ της Επιτροπής, της 3ης Μαΐου 2006, σχετικά με το σχέδιο εθνικών διατάξεων που κοινοποιήθηκαν από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών βάσει του άρθρου 95, παράγραφος 5, ΕΚ, για τον καθορισμό ορίων στις εκπομπές σωματιδίων από οχήματα με κινητήρες ντίζελ (ΕΕ L 142, σ. 16).
- (²) Οδηγία του Συμβουλίου, της 22ας Απριλίου 1999, σχετικά με τις οριακές τιμές διοξειδίου του θείου, διοξειδίου του αζώτου και οξειδίων του αζώτου, σωματιδίων και μολύβδου, στον αέρα του περιβάλλοντος (ΕΕ L 163, σ. 41).

Προσφυγή της 4ης Σεπτεμβρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-406/07)

(2007/C 269/58)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Δ. Τριαντάφυλλου)

Καθής: Ελληνική Δημοκρατία

Αιτήματα

— Να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία παραβαίνει

- α) τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει των 56 και 43 της συνθήκης ίδρυσης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των άρθρων 40 και 31 της συμφωνίας ΕΟΧ, επειδή εφαρμόζει φορολογικό καθεστώς για τα μερίσματα αλλοδαπής προέ-

λευσης λιγότερο ευνοϊκό απ' ό,τι για τα μερίσματα ημεδαπής προέλευσης.

- β) τις υποχρεώσεις της δυνάμει του άρθρου 43 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και το άρθρο 31 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ διατηρώντας σε ισχύ τις διατάξεις του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος (Νόμος 2238/1994, όπως τροποποιήθηκε τελευταία με τον Νόμο 3296/2004), με τον οποίο οι αλλοδαπές προσωπικές εταιρείες στην Ελλάδα φορολογούνται βαρύτερα από τις ημεδαπές.

— να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή κρίνει ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να φορολογούν τα μερίσματα αλλοδαπής προέλευσης με υψηλότερο συντελεστή απ' ό,τι τα μερίσματα της ημεδαπής.

Η φορολογική απαλλαγή που προβλέπει η ελληνική φορολογική νομοθεσία αποβλέπει στην αποφυγή της διπλής οικονομικής φορολογίας των εταιρικών κερδών που διανέμονται στους μετόχους, αλλά εφαρμόζεται μόνο στα μερίσματα της ημεδαπής.

Η ελληνική φορολογική νομοθεσία έχει συνεπώς ως αποτέλεσμα την αποθάρρυνση των προσώπων που υπέχουν πλήρη φορολογική υποχρέωση στην Ελλάδα να επενδύουν τα κεφάλαιά τους σε εταιρείες που είναι εγκατεστημένες σε άλλο κράτος μέλος.

Οι διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας έχουν επίσης περιοριστικό αποτέλεσμα όσον αφορά τις εταιρείες που είναι εγκατεστημένες σε άλλα κράτη μέλη, δεδομένου ότι συνιστά εμπόδιο στη συγκέντρωση κεφαλαίων στην Ελλάδα από τις εν λόγω εταιρείες.

Εφόσον το εισόδημα που προέρχεται από κεφάλαια μη ελληνικής προέλευσης τυχάνει λιγότερο ευνοϊκής φορολογικής μεταχείρισης απ' ό,τι τα μερίσματα που διανέμονται από εταιρείες εγκατεστημένες στην Ελλάδα, οι μετοχές εταιρειών που είναι εγκατεστημένες σε άλλα κράτη μέλη είναι λιγότερο ελκυστικές για τους επενδυτές που διαμένουν στην Ελλάδα από τις μετοχές εταιρειών που έχουν την έδρα τους στην Ελλάδα.

Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι νομοθετικές διατάξεις όπως η εξεταζόμενη συνιστούν περιορισμό της ελεύθερης κίνησης κεφαλαίων η οποία, κατ' αρχήν, απαγορεύεται από το άρθρο 56 της συνθήκης ΕΚ.

Στην περίπτωση των προσώπων που υπέχουν πλήρη φορολογική υποχρέωση στην Ελλάδα και οι οποίοι έχουν στην κατοχή τους μετοχές της αλλοδαπής οι οποίες τους παρέχουν τη δυνατότητα να ασκούν σαφή επιρροή στις αποφάσεις της επιχείρησης και να καθορίζουν τις δραστηριότητές της, πρόκειται παρομοίως για περιορισμό της ελευθερίας εγκατάστασης, η οποία απαγορεύεται από το άρθρο 43 της συνθήκης ΕΚ.